

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. G.**, zastoupen JUDr. Josefem Klofáčem, advokátem se sídlem Česká Lípa, Mariánská 531, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 29. 4. 2005, č. j. 58 Az 1/2005 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 1. 2005, č. j. OAM-59/LE-JE01-JE01-2005. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Zejména zpochybňuje zákonnost rozsudku krajského soudu, domnívá se totiž, že žalovaný pochybil, když poté, co zjistil, že nejsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nezabýval se možností jeho udělení podle § 14 citovaného zákona a vyslovením překážky vycestování

podle § 91 tohoto zákona. Žalovaný pak nezákonně zamítl jeho žádost o azyl podle § 16 zákona o azylu, aniž by si zjistil stěžovatelem tvrzené okolnosti např. u Policie ČR. Během správního řízení stěžovatel tvrdil řadu skutečností (zejména ohrožení jeho života a zdraví), které měl žalovaný prověřit a poté aplikovat § 14 zákona o azylu. Neučinil-li tak, došlo k porušení procesních pravidel řízení. V neposlední řadě považuje stěžovatel rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se soud řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi uplatněnými v žalobě a naopak bez dalšího převzal závěr učiněný žalovaným ve správním rozhodnutí. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení), domnívá se totiž, že jeho žádost neměla být zamítnuta podle § 16 zákona o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 tohoto zákona, dále důvod uvedený § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost), rozhodnutí žalovaného považuje za vadné, protože se žalovaný nevypořádal se všemi skutečnostmi stěžovatelem uváděnými a nerozhodoval o udělení azylu podle § 14 ani o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu. V neposlední řadě uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé), krajský soud se totiž podle stěžovatele řádně nezabýval jeho žalobními námitkami a převzal závěry učiněné žalovaným.

K tomu ze správního spisu vplynulo, že dne 20. 1. 2005 podal stěžovatel žádost o udělení azylu, kde uvedl, že ho zadržela policie a obvinila ho z podvodu, protože koupil v SRN automobil, odvezl ho do Ruska a zprostředkoval jeho prodej. Stěžovatel také poskytl policii informace o kradených autech. To se však dozvěděli lidé v Bělorusku a na Ukrajině, kteří vyhrožovali stěžovatelově manželce, že ji vezmou jako rukojmí a stěžovatele zabijí, bude-li s policií spolupracovat. Jak vplynulo z protokolu o pohovoru k důvodům jeho žádosti, stěžovatel přicestoval z Ukrajiny v červnu 2003 a chtěl v České republice kupovat auta pro taxikářskou službu v K.. O azyl žádá proto, že je mu vyhrožováno fyzickou likvidací. V případě návratu na Ukrajinu se bojí o svůj život. Žalovaný jeho žádost rozhodnutím ze dne 27. 1. 2005 zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Proti tomu podal stěžovatel

žalobu, kde namítal, že žalovaný pochybil, když nezkoumal možnost udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a také když mu azyl podle tohoto ustanovení neudělil. Rovněž zpochybnil postup žalovaného ve vztahu k rozhodování o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu. Krajský soud jeho žalobu zamítl s tím, že žalovaný neměl povinnost rozhodovat o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu ani o překážce vycestování podle § 91 tohoto zákona.

Stěžovatel předně namítá, že se krajský řádně nezabýval jeho žalobními námitkami a naopak bez dalšího převzal závěry učiněné žalovaným. Nejvyšší správní soud však s touto námitkou nemůže souhlasit. Krajský soud je v řízení o žalobě zásadně vázán uplatněnými žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); to znamená, že rozhodnutí žalovaného může přezkoumat jen v mezích řádně uplatněných žalobních bodů. V daném případě stěžovatel označil za nezákonný postup žalovaného pokud šlo o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a vyslovení překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona. Krajský soud se těmito námitkami sice poměrně stručně, ale správně zabýval a shledal je nedůvodnými. Učiněný přezkum tak byl zcela postačující a rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neobstojí.

Namítá-li stěžovatel, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, nemůže se s ním Nejvyšší správní soud ztotožnit. V daném případě byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta proto, že neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu [§ 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona]. Žalovaný tak byl povinen pouze zjistit jaké skutečnosti stěžovatel jako důvody pro udělení azylu uvádí a poté posoudit, zda mohou nasvědčovat pronásledování z některého důvodu uvedeného v § 12 zákona o azylu, což také řádně učinil. Zjistil totiž, že stěžovatel má obavu z jednání soukromých osob, kteří mu na Ukrajině vyhrožují kvůli tomu, že poskytl policii informace o kradených autech. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Z uvedeného je tak zřejmé, že stěžovatelem sdělené skutečnosti ani vzdáleně nenasvědčují možnému pronásledování z žádného z azylově relevantních důvodů, a žalovaný pak zcela správně jeho žádost zamítl podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, kde soud uvedl, že *neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona*].

Pokud se stěžovatel domnívá, že mělo být rozhodováno i o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, opět se mýlí. Posuzování žádosti o udělení azylu ministerstvem se sestává z řady procesních a materiálních hledisek, obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také souslednosti. Pokud totiž v řízení o azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího – ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení – zamítne žádost, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v § 13 a § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 citovaného zákona. Tento důvod však při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona zjišťován není a nelze tudíž o udělení či neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu rozhodovat.

Tento právní názor zaujal Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č.j. 1 Azs 8/2003-90).

Obecně lze pak poukázat na skutečnost, že udělení tzv. humanitárního azylu neboli azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu je věcí volné úvahy příslušného orgánu státní správy včetně úvahy o tom, zda jde o případ hodný zvláštního zřetele, protože na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žadatel o azyl tudíž neudělením azylu z humanitárního důvodu nemůže být zkrácen ve svých právech. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, věcně jen v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené zákonem. Jak již ale bylo uvedeno výše, v posuzovaném případě byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu a žalovaný tak vůbec nebyl povinen se důvody pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu zabývat (navíc stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuváděl).

Obdobně platí pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle § 28 tohoto zákona žalovaný v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování (§ 91), pouze pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu. V daném případě takto žalovaný nerozhodoval a nezabýval-li se překážkou vycestování, nepochybil. K tomu viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, publikováno pod č. 409/2004 Sb. NSS, kde soud uvedl, *že rozhodne-li Ministerstvo vnitra o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.* Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z tvrzených důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu